

HỒI THƯ MƯỜI LĂM

Ổ MA KINH HỒN

Độc Cô Sách thấy đối phương nói thế liền mỉm cười đáp:

-Lời nói của thí chủ không khác gì là trông thấy cả tim gan của bản đạo. Không biết thí chủ cho phép bản đạo được kết chút thiện duyên không?

Trung niên thư sinh vừa cười vừa hỏi lại:

-Đạo trưởng muốn kết thiện duyên gì thế đạo trưởng cứ nói rõ ra. Nếu tại hạ nhận thấy đáng kết thì kết, mà không đáng kết thì thôi, đằng nào chúng ta cũng không quen biết nhau, mỗi người đi mỗi ngã không ai can thiệp vào việc của ai hết.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Bản đạo muốn quyên giáo mấy đống xương khô vào hồi ba mươi năm về trước.

Thư sinh nọ giật mình kinh hãi, trở mắt lên nhìn Độc Cô Sách hỏi:

-Pháp hiệu của đạo trưởng là gì thế?

Xem hình dáng của đối phương, Độc Cô Sách đã nhận ra thư sinh trung niên này thể nào cũng có liên quan với Hoàn Vũ Cửu Sát, nên chàng mỉm cười gật đầu đáp:

-Bản đạo Linh Thông xin thỉnh giáo quý tính đại danh của thí chủ:

Thư sinh nọ nghe nói vội đáp:

-Tại hạ là Tô Báo Văn...

Vừa nghe đối phương nói tới tên Tô Báo Văn, Độc Cô Sách cung kính đỡ lời:

-Thế ra là Thiên Diện Lang Quân Tô Bát ca, bản đạo thất kính mong bát ca lượng thứ cho.

Báo Văn lắc đầu gượng cười đáp:

-Thiên Diện Lang Quân là ngoại hiệu ba mươi năm về trước của mõ, bây giờ tuổi đã ngót sáu mươi rồi, đâu còn dám dùng hai chữ Lang Quân như thế nữa?

Nói tới đó y bỗng ngạc nhiên hỏi lại Độc Cô Sách rằng:

-Chúng ta không quen biết nhau bao giờ tại sao đạo trưởng lại xưng hô mõ là Bát ca như thế?

-Bản đạo được Uất Trì tam ca, Đỉnh ngũ tử mời tham dự gia minh Hoàn Vũ Cửu Sát.

Báo Văn có vẻ không tin, ngắm nhìn Độc Cô Sách một hồi rồi hỏi tiếp:

-Uất Trì tam ca với Đỉnh ngũ tử của mõ mời đạo trưởng gia minh Hoàn Vũ Cửu Sát thì thể nào cũng có cái gì làm bằng cớ, chứ chẳng lẽ lại chỉ nói suông như thế thôi hay sao?

Độc Cô Sách vội gật đầu đáp:

-Uất Trì tam ca đã tặng cho bản đạo cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh.

Chàng vừa trả lời vừa móc túi lấy Cửu Sát sắc lệnh đưa ra cho Báo Văn xem. Cầm lấy cái thẻ Sắc lệnh. Báo Văn xem xét kỹ lưỡng một hồi rồi gật đầu nói tiếp:

-Quả là tín vật của Uất Trì tam ca, đạo trưởng đừng có trách lỗi hoài nghi của Báo Văn này vừa rồi nhé.

-Chúng ta đã là huynh đệ trong minh ước với nhau có khác gì là anh em ruột thịt, Báo ca hà tất phải khách sáo với đệ như thế làm gì?

-Từ nay đến ngày lập minh ước mới của Hoàn Vũ Cửu Sát hãy còn một thời gian khá lâu, đạo trưởng ở tận Thái Hồ, sao lại vội vàng đến sớm như thế?

Độc Cô Sách nghe thấy Báo Văn nói mình ở Thái Hồ vội vàng tới, biết ngay mình đoán không sai. Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương đã dùng một phương pháp rất nhanh chóng gửi tin về báo cho người trong Ly Hồn cốc biết rõ chuyện rồi. Bây giờ thấy Báo Văn hỏi như vậy, chàng liền theo mưu kế đã định ung dung mỉm cười đáp:

-Phần vì bản đạo chỉ có một thân một mình, như chim lạc rừng như mây bay lơ lửng trên không, không bị vướng víu gì hết. Phần vì ngưỡng mộ Chúc nhị ca, Diệp tứ ca với Tô bát ca đã lâu, nên mới đặc biệt tới đây bái kiến và cung kính đợi chờ ba vị phân phối công việc để bản đạo được tận chút sức mọn.

Báo Văn nghe nói mỉm cười nói tiếp:

-Đạo trưởng đã nói như vậy thì hay lắm, vì Chúc nhị ca đang có một việc cần làm cho, lại thiếu người sai khiến.

Báo Văn đưa mắt liếc nhìn chàng một cái rồi mỉm cười nói tiếp:

-Mỗ có hai câu này muốn nói, xin đạo trưởng đừng có chấp nhất nhé?

-Chúng ta tuy chưa cắt máu ăn thề với nhau nhưng cũng như là anh em trong nhà rồi, Bát ca muốn thỉnh giáo gì bản đạo xin cứ cho biết, bản đạo thẻ nào cũng tuân lệnh ngay.

-Từ khi anh em Hoàn Vũ Cửu Sát được phục sinh đến giờ đã lập một qui tắc mới. Là nếu có người nào mới gia nhập bản minh, thì cần phải trải qua một lần trắc nghiệm.

-Nên có trắc nghiệm như thế lắm. Hoàn Vũ Cửu Sát oai trấn bốn bể, tên tuổi lừng lẫy biết bao có khi nào lại để cho người có võ công tầm thường trà trộn vào được. Nhưng không hiểu dùng cách gì để trắc nghiệm như thế? Ví dụ như khí giới, ám khí, khí công nội lực...

Chàng chưa nói dứt thì Báo Văn đã vội trả lời:

-Đạo trưởng hiểu lầm rồi, lần này trắc nghiệm không phải là trắc nghiệm võ công như đạo trưởng tưởng tượng đâu, vì nếu công lực của đạo trưởng thấp kém, thì không khi nào Hoàn Vũ Cửu Sát lại mời đạo trưởng tham gia minh ước cả.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi lại:

-Không trắc nghiệm võ công thì trắc nghiệm cái gì thế?

-Trắc nghiệm xem can đảm, mưu cơ, trí tuệ và năng lực ứng biến của đạo trưởng đây thôi.

-Ồ! Cách trắc nghiệm này có lý lắm và cũng đặc biệt lý thú!

-Trình độ lý thú của môn trắc nghiệm này còn tùy sự lãnh hội của đương sự. Nếu đương sự biết lãnh hội thì quả là lý thú còn nếu đương sự không biết lãnh hội, thì sẽ ngượng nghịu khó chịu vô cùng, chưa biết chừng còn làm cho đương sự giở khóc giở cười là khác.

-Tô bát ca, cách trắc nghiệm này lý thú lắm, bần đạo muốn được thử thách, nhưng không biết bắt đầu bằng cách nào?

Báo Văn mỉm cười đứng dậy, đi sang bên trái chừng mười trượng rồi mới vẫy tay gọi Độc Cô Sách theo mình. Dẫn chàng ta đến trước một cái hang động sâu không thấy đáy. Thấy vậy Độc Cô Sách cau mày lại hỏi:

-Cách trắc nghiệm mà bát ca vừa nói có phải là cử hành ở trong hang động này không?

Báo Văn mỉm cười gật đầu đáp

-Phải! Đi vào trong hang động này rồi đi chéo xuống bên dưới là có thể đến được dưới đáy của Ly Hồn cốc ngay. Nhưng trong hang động có ba lớp cửa anh em mỡ bố trí, quý hồ đạo trưởng có thể qua được hết ba lớp cửa đó mới tới lớp cửa thứ tư. Cửa này không có cơ quan máy móc gì cả hễ đẩy cửa vào bên trong là có thể yết kiến được Chúc nhị ca luôn lúc ấy đạo trưởng mới là anh em chính thức của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Độc Cô Sách nhìn vào trong hang động tối om ấy một hồi rồi lại hỏi Báo Văn tiếp:

-Tô bát ca, trong hang động này có ba lớp cửa ngõ gì thế, bát ca có thể chỉ điểm qua loa được không?

Báo Văn ngẫm nghĩ giây lát rồi lắc đầu đáp:

-Đã gọi là trắc nghiệm thì mỡ không sao nói cho đạo trưởng biết được, nhưng chỉ có thể nói cho đạo trưởng biết tên của mấy lớp cửa ấy thôi.

Độc Cô Sách nghe nói liền nghĩ bụng:

"Chỉ biết tên trước cũng được"

Nghĩ xong chàng lại nói tiếp:

-Xin bát ca cứ nói bần đạo rửa tai cung kính nghe.

-Lớp cửa thứ nhất là Chúng Bố chi môn (cửa khiến mọi người phải rùng rợn khiếp đảm), lớp cửa thứ hai là Chúng Chi chỉ môn (lớp cửa khiến mọi người phải nghi ngờ), lớp cửa thứ ba là Chúng Vấn chi môn (lớp cửa khiến mọi người phải tự hỏi). Nếu đạo trưởng qua được ba lớp cửa đó, thì lớp cửa thứ tư là Chúng Diệu chi

môn (cửa khiến cho mọi người được thích thú) đẩy cánh cửa Chúng Diệu chi môn ra là đạo trưởng đã tới được thế giới cực lạc của Ly Hồn cốc liền.

Độc Cô Sách nghe xong trong lòng vừa cảm thấy hiếu kỳ vừa cảm thấy hồi hộp, và cũng biết ba lớp cửa kia thế nào cũng có nhiều trò làm khó dễ không dễ gì thông qua nổi. Nhưng mình đã vào tới núi Dã Nhân lại được gặp đệ Bát Sát Tô Báo Văn rồi, chả lẽ lại không coi mình là người của nhóm chúng hay sao. Nên chàng mỉm cười đáp:

-Đa tạ bát ca đã chỉ giáo, bần đạo vào trong hang thử cơ duyên ngay.

-Đạo trưởng cứ vào bên trong thử đi. à, suýt nữa thì mỗ quên dặn điều này những trò bố trí ở trong hang động chỉ dùng để thử thách cơ khí mà cấm dùng võ lực, nếu ai dùng võ lực phá phách là sẽ không hợp cách.

Nói xong y vẫy tay chào Độc Cô Sách rồi đi luôn nhưng mới bước được hai bước y lại nói tiếp:

-Theo sự quan sát của Tô Báo Văn, thì đạo trưởng không những là người có tuyệt nghệ và lại còn tuyệt đỉnh thông minh nữa, thông qua ba lớp cửa ngõ ấy chắc phải dễ lắm chứ không sai. Mỗ phải xuống Ly Hồn cốc để báo cho Chúc nhị ca biết trước, để sửa soạn cơm rượu đợi chờ để tẩy trần cho đạo trưởng ở cực lạc thế giới và cũng kết anh em với nhau một thể.

Nói xong y rảo cẳng đi luôn, chỉ loáng cái là mất dạng liền.

Độc Cô Sách trấn tĩnh tinh thần, từ từ đi vào trong hàng đông tối om kia. Lối đi trong hang thực đúng như lời của Báo Văn cứ dốc xuống dần và tối om như mực, chỉ thỉnh thoảng đi qua lỗ thông hơi là có chút ánh sáng chiếu vào thôi, còn thì không khác gì là đi trong địa ngục vậy.

Độc Cô Sách đi vào con đường hang quanh co ngoằn ngoèo, tiến một lát quả thấy trước mặt có hai cánh cửa đá xuất hiện, trên cửa dùng chất lân quang viết bốn chữ "Chúng Bồ chi môn" thực lớn. Độc Cô Sách thấy thế nghĩ bụng:

"Mình đã đi qua nhiều nơi rất hung hiểm rồi, nhất là trong Tây Thi cốc trông thấy mười mấy bộ xác chết thực là rừng rợn hết sức, bây giờ nơi đây trong cửa không biết có cảnh tượng gì khủng bố tinh thần như thế nào mà dám đề "Chúng Bồ chi môn" như vậy".

Chàng vừa nghĩ vừa vận "Phích Không chưởng lực" lên, dùng kinh lực mà đẩy hai cánh cửa chứ không dùng tay. Nhưng chưa ra tay, lại nghĩ đến lời dặn bảo của Báo Văn là cấm không dùng đến võ công, nếu người nào dùng võ công là không hợp cách. Vì vậy mà chàng phải buông tay xuống, từ từ tiến tới gần cánh cửa giơ tay ra đẩy cánh cửa đó. Nhưng tay chàng vừa động vào cánh cửa đã khiến chàng phải rùng mình đến thót một cái thì ra hai cánh cửa không phải làm bằng đá. Tay chàng vừa đụng chạm vào đã thấy mềm nhũn như đậu hũ và nhày nhụa vô cùng, đồng thời lại có một mùi rất hôi thối xông ra nữa.

Nhờ có ánh sáng của chất lân quang ở phía trên chàng vội rút tay lại nhìn kỹ cũng phải cau mày lại luôn, vì chàng nhận ra rằng hai cánh cửa này trông xa xa như là cửa đá, nhưng khi xem kỹ mới hay cửa này được làm bằng thịt rữa nát của người chết và bên ngoài có sơn một lớp thuốc gì đè lên. Tay chàng vừa đụng vào làm thủng lớp thuốc bên ngoài, vì thế mới có mùi hôi thối và trong bàn tay của chàng cũng thỉnh thoảng có nước máu giỏ xuống.

Hai cánh cửa này không thể dùng tay đẩy được, mà cũng không được dùng Phích Không chưởng lực để đẩy, thì biết làm sao mà mở được đây?

Vừa mới vào tới cửa đầu, Độc Cô Sách đã gặp phải vấn đề nan giải rồi, chàng mới biết nếu muốn qua được cánh cửa trắc nghiệm này quả thực phải có cơ trí hơn người mới được.

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn vô kế khả thi, chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng và nghĩ bụng:

"Chả lẽ ta lại tầm thường đến như thế này ư? Ngay cả lớp cửa thứ nhất mà cũng không sao vào được!"

Bất đắc dĩ chàng có một cách là từ từ suy nghĩ thôi. Chàng lại tự hỏi:

"Ví dụ ta đi thăm một người, mà cửa của nhà người ấy không thể đẩy được và cũng không thể thúc được, thì ta phải xử trí thế nào?"

Nghĩ tới đó chàng bỗng sáng trí ngay và nghĩ tiếp:

"Ta thực thông minh suốt đời mà lại u mê nhất thời, suýt nữa ta bị vấn đề rất giản dị này làm khó dễ. Ta là khách, cửa này không đẩy được mà cũng không thúc được, thì dĩ nhiên ta phải lên tiếng gọi chủ nhân mở chứ".

Nghĩ tới đó, chàng liền cất tiếng cười lên tiếng kêu gọi:

-Bần đạo Linh Thông ở xa tới xin chủ nhân "Chúng Bố chi môn" mở cửa cho.

Lạ thực, chàng vừa gọi xong quả có linh nghiệm ngay, hai cánh cửa đã từ từ mở ra bên trong. Nhưng khi chàng trông thấy cảnh tượng ở phía sau cánh cửa thì lại lắc đầu kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh ra ngay.

Thì ra trong đó lại có một con đường hầm dài chừng ba bốn trượng, hai bên vách treo đầy những vật khiến ai trông thấy cũng phải sởn lòng rợn tóc gáy. Vách bên phải có vô số đầu người treo ở trên những mũi đao thực dài và những da người đã bị lột, lại có cả xác người bị lột da phanh bụng, trong đó hỗn. Vách bên trái thì treo đầy ruột gan tạng phủ của người chết, dưới đất thì phủ đầy da người quả thực không có một khe hở nào để cho mình đi qua.

Phía tận cùng của con đường hầm ấy cũng có hai cánh cửa, bên trên cũng dùng chất lân quang viết bốn chữ "Chúng Nghi chi môn".

Đã không được đỡ võ công thì làm sao qua được con đường dài hàng mấy trượng mà phủ toàn bằng da người như thế? Nếu được phép dùng khinh công thì chàng giở thân pháp "Thần Long Độ Hải" hay "Nạn Lược Hàn Đường" là phi thân qua được

con đường dài mấy trượng này liền. Nhưng bây giờ không được dùng đến khinh công, chàng đành phải đi từng bước một trên những đồng da người ấy vậy.

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ hồi lâu, nhận thấy mình đã lên tiếng gọi mở cửa mà chả lẽ mình lại sợ mà không dám đi qua đây hay sao. Nghĩ như vậy chàng liền trấn tĩnh tâm thần từ từ bước qua những da người hầy còn dính đầy máu mủ và rất tanh hôi kia, nhưng chân vừa mới dẫm lên trên đồng da người đó, thì đã cảm thấy có một luồng hơi lạnh buốt xương và có âm phong rất kinh hồn động phách đột nhiên nổi lên thổi cả hơi lạnh lẽo tanh hôi vào người chàng, trong tiếng gió rùng rợn đó lại có một giọng nói lạnh lùng rót vào tai chàng như sau:

-Khách mới vào xin xem, những người vô phước này đã được anh em Hoàn Vũ Cửu Sát siêu độ mà được lột bỏ bộ mặt hôi thối đó, có ai là người mình quen biết xưa kia không?

Độc Cô Sách liền ngửng đầu lên nhìn những chiếc đầu đang treo ở trên vách. Không xem thì chớ, khi đã đưa mắt nhìn vào những cái đầu lâu đó, chàng kinh hoàng đến mất cả hồn vía luôn.

Vì cái đầu lâu thứ nhất chính là người mà chàng quen biết chỉ xem bộ râu dê của người ấy chàng đã nhận ra ngay là đầu của Hận Thiên Ông Công Dương Thọ, một vị kỳ hiệp của võ lâm đương thời, tiếng tăm đã lừng lẫy khắp giang hồ.

Chàng vừa sờn lòng rợn tóc gáy vừa nghĩ bụng:

"Hận Thiên Ông Công Dương Thọ vì việc Hoàn Vũ Cửu Sát xuất giang hồ, đã đi núi Điểm Thương và Không Động hai nơi để báo tin cho chị họ mình Tạ Dật Tư với Hoàng Diệp đạo nhân rồi. Sao ông ta lại bị thảm họa ở trong hang động bí mật của núi Dã Nhân này như thế? Chả lẽ sau khi báo tin cho hai nơi đó rồi, vị lão tiên bối này lại nổi hùng tâm đặc biệt đến đây dò thám ổ ma, vì thế mới bị phân thân xẻ xác moi ruột lột da mà chết một cách thảm khốc như thế này?"

Nghĩ đến chàng đau lòng hết sức vì không những trông thấy Công Dương Thọ chết thảm như vậy, mà da của vị võ lâm tiên bối lại bị ta dẫm lên trên.

Dù đau lòng đến đâu cũng không làm gì được chàng đành phải chấp tay vái cái đầu lâu của Công Dương Thọ một lạy, rồi lại bước qua cái da người thứ hai. Chàng ngẩng đầu lên nhìn cái đầu lâu thứ hai này, thấy mặt rất lạ, là một ông già râu trắng. Vì không quen biết nên chỉ liếc nhìn một cái rồi lại bước sang cái da người thứ ba, rồi tiếp tục đi tới cái da người thứ mười hai, mười một cái đầu lâu của mười một cái da người mà chàng vừa bước qua đều lạ mặt cả, nhưng cứ xem mặt mũi họ chàng còn ngạc nhiên hơn là trông thấy cái đầu của Công Dương Thọ, vì đầu lâu này là đầu lâu của Đồng Bách Biểu. Nếu nói về thân phận và địa vị ở võ lâm thì Bách Biểu còn kém Công Dương Thọ xa, nhưng Độc Cô Sách khi ở núi Mã Tích chàng đã lợi dụng xác của Tử Kỳ để nói dối Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương, Bách Biểu đã chết, bây giờ Bách Biểu lại chết ở nơi đây. Như vậy lời nói dối ấy bị tiết lộ

cũng không sao, nhưng chỉ sợ Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương các người hoài nghi mở quan tài ra xem, nhận ra là xác của Tử Kỳ như vậy phen này mình tới đây có khác gì tự dẫn thân vào hang hùm không?

Chàng càng nghĩ càng kinh hoảng, liền quay đầu lại nhìn, đã thấy hai cánh cửa Chúng Bồ chi môn đã đóng kín. ở trong hoàn cảnh nguy hiểm này, chàng đành phải tự an ủi bằng những ý nghĩ sau đây:

"Chả lẽ cái đầu lâu này giống Bách Biểu chứ không phải đầu lâu của y chăng?"

Nhưng chàng nhìn kỹ lại cái đầu lâu đó thì quả thật là đầu của Bách Biểu hẳn hoi. Chỗ góc tường lại còn để lại cái búa ngọc, cái búa này không bao giờ rời khỏi người hết. Sự thật đã xác định như vậy, ý kiến mà chàng vừa nghĩ đã tiêu tan ngay. Chàng lại nghĩ đến vấn đề thứ hai:

"Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương đang theo Điền Thúy Thúy đi núi Câu Lưu ở tỉnh Quảng Tây để dụ thuyết Bạch Phát Quỷ Mẫu gia nhập liên minh với Hoàn Vũ Cửu Sát, như vậy khi nào chúng lại về tới núi Dã Nhân này trước ta được? Chắc Chúc Thiếu Khoan, Diệu Nhượng và Tô Báo Văn chưa biết chuyện cái xác của Bách Biểu ở trong quan tài chôn trên núi Mã Tích là xác Giang Tử Kỳ đâu? Và Bách Biểu bị giết chết ở đây, Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương cũng chưa biết đâu. Như vậy Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương chưa về tới Ly Hồn cốc này thì việc làm đối trá kia của ta, bọn Chúc Thiếu Khoan chưa hay biết đâu?"

Chàng nghĩ đi nghĩ lại mãi, nhận thấy ý nghĩ sau hợp lý hơn. Nên chàng mới hơn khoan tâm và giơ tay lên khẽ đẩy hai cánh cửa "Chúng Nghi chi môn" một cái không ngờ hai cánh cửa này chỉ thế đẩy một cái là đã mở toang ngay. Chàng không muốn ở lại chỗ đây xác chết hôi hám xông lên tận mũi, nên chàng vội đi qua cửa Chúng Nghi chi môn tiến thẳng vào bên trong. Chàng vừa vào tới bên trong, hai cánh cửa thực dày đã đóng lại ngay, và thấy trước mặt có một tấm bảng dùng chất lân quang viết đầy những chữ như sau:

"Người vừa vào nên nhớ kỹ những gì đã trông thấy ở nơi đây để chuẩn bị trả lời những câu hỏi tại trong cửa Chúng Nghi chi môn này".

Xem xong những chữ này Độc Cô Sách mới biết những sự việc ở trong Chúng Nghi Chi môn, Chúng Nghi Vấn môn có liên quan với nhau. Chàng vừa nghĩ vừa thủng thủng đi về phía trước, thấy đường lối trong Chúng Nghi chi môn này rất khúc khuỷu và có ba lần đường lối quanh co khúc khuỷu như thế, mỗi một quãng đường như vậy là có một bố trí riêng biệt. Nói tóm lại khi vào tới Chúng Vấn chi môn, Độc Cô Sách phải nhớ ba vấn đề tất cả.

Độc Cô Sách thấy bố trí của lớp thứ nhất rất giản dị chỉ thấy trên vách viết những chữ như sau thôi:

"Hết chim chóc, cất cung đi, thỏ đã chết, giết chó săn".

Mười hai chữ này vừa to vừa viết bằng kim nhũ nên trông vàng chói. Chàng không hiểu mười hai chữ này có dụng ý gì nhưng chàng vẫn phải nhớ kỹ.

Bố trí của lớp thứ hai cũng không phức tạp cho lắm, trên vách chỉ treo một bức tranh vẽ ba nhân vật lịch sử thôi. Ba nhân vật đó là: Trương Lương, Tiêu Hà và Hàn Tín.

Độc Cô Sách không sao đoán ra được bức tranh này có ý nghĩa gì chỉ nhớ kỹ thôi.

Những cái bố trí ở lớp thứ ba lại càng đặc biệt hơn nữa, là chỉ để một cỗ quan tài. Không biết trong quan tài có xác hay không? Nếu có xác là đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ?

Xem xong, cỗ quan tài ấy chàng lại thấy có hai cánh cửa Chung Vấn chi môn, chàng chỉ đẩy khẽ một cái, hai cánh cửa ấy đã mở ra liền. Chàng vừa bước qua cánh cửa, đã thấy trên vách viết câu hỏi thứ nhất như sau:

Làm thế nào bạn mới tránh khỏi bị làm cái cung phải cất giấu, khỏi bị làm chó bị giết? Xin bạn lựa chọn một câu trong ba câu hỏi viết ở phía bên trái. Lựa chọn xong, bạn xé câu hỏi xuống, xem những lời phê bình ở phía sau.

Chàng đưa mắt nhìn phía bên trái có dán ba tờ giấy lủng lảng. Trên tờ giấy thứ nhất có viết những chữ như sau:

Khi mình phải làm cái cung hay chó săn, thì đừng có gắng sức quá để chim khỏi chết, thỏ khỏi tuyệt, như vậy có phải là bạn không bị cất giấu vào một nơi, không bị giết thịt, bao giờ cũng được chủ nhân trù mển nuôi nấng.

Trên tấm giấy thứ hai viết những chữ như sau:

Khi chim sắp hết, thỏ sắp tuyệt bạn xoay cung lại, bắn một mũi tên hay là quay đầu lại cắn một miếng giết luôn chủ nhân cho rảnh.

Trên tờ giấy thứ ba viết những chữ như sau:

Không làm cung tốt, không làm chó săn, ra khỏi cõi đời coi công danh như cỏ rác, coi phú quý như phù vân.

Độc Cô Sách xem xong, không do dự gì hết, xé luôn tờ giấy thứ ba và lật trái tờ giấy để xem lời phê bình viết những gì, không xem còn khá, xem xong những chữ phê bình chàng đã phải cau mày lại ngay.

Thì ra những chữ ấy như sau:

-Hạ sách, nghĩ như vậy nên quy y cửa Phật hay đi làm đạo sĩ nhảy ra ngoài tam giới đừng có ở trong ngũ hành nữa, hà tất phải đến đây tham dự vào Hoàn Vũ Cửu Sát làm gì!

Độc Cô Sách đọc xong những lời phê bình đó, liền vỡ òa ngay mình đã định vào trong ổ ma, mà vẫn không dẹp được tinh táo của một hiệp sĩ. Nếu vậy đáng lẽ mình phải lựa điều thứ hai thì mới hợp lòng của đối phương.

Nghĩ tới đó chàng khẽ lật tờ giấy thứ hai lên xem thấy trên đó viết những chữ sau:

"Thượng sách, lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Bị người kìm chế thà kìm chế người trước có hơn không? Hoan nghênh ngài có tấm lòng này, đáng được dự minh ước của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chúng tôi"

Xem xong những lời phê bình của tờ giấy thứ hai, chàng mới biết mình đã trả lời làm một câu hỏi rồi, biết chỉ còn hai vấn đề nữa, lần này không thể làm lỡ như trước. Bằng không những sự trắc nghiệm vừa rồi mình đã vượt qua sẽ sôi hồng bỏng không hết, không sao len lỏi vào được Ly Hồn cốc nữa.

Chàng đang nghĩ ngợi vì vấn đề thứ hai lại hiện ra trước mặt chàng luôn. Vấn đề này là:

"Ba vị nhân tài của đời nhà Hán là: Tiêu Hà, Trương Lương và Hàn Tín. Chẳng hay bạn sùng bái người nào? Xin lựa chọn một trong ba nhân vật đó, dán ở phía bên trái, rồi xem lời phê bình ở phía sau tờ giấy".

Độc Cô Sách đưa mắt nhìn sang bên trái, quả có thấy ba tờ giấy treo lủng lẳng trên tường. Trên những tờ giấy có viết:

"Sùng bái Trương Lương" "Sùng bái Tiêu Hà" và "Sùng bái Hàn Tín"

Nếu theo ý của chàng, thì chàng sùng bái Trương Lương, nhưng bây giờ vì mình trả lời thất bại câu thứ nhất rồi, cho nên lần này mà không dám quyết định ngay. Chàng liền căn cứ hành vi tốt xấu của Hoàn Vũ Cửu Sát mà suy tính, liền nghĩ ngay ra được một kế. Chàng bỗng mỉm cười dùng "Truyền ếm Nhập Mật" đột nhiên cất tiếng hỏi.

-Thỉnh giáo chủ nhân, nếu bần đạo đối với Trương Lương, Tiêu Hà và Hàn Tín đều không sùng bái hết thì sao?

Sở dĩ chàng hỏi vậy là chàng đoán chắc đối phương thế nào cũng giám thị mình từng ly từng tí một, nhất cử nhất động của mình họ đều biết hết.

Quả nhiên trong vách đá đã có tiếng vang vang đáp lại rằng:

-Bạn không sùng bái ba vị ấy, thì bạn sùng bái ai?

Độc Cô Sách không do dự gì hết vội đáp:

-Tôi chỉ sùng bái Hán cao tổ Lưu Bang, người đã sai bảo Trương Lương, Tiêu Hà và Hàn Tín như nô bộc thôi.

Thấy chàng trả lời như vậy, liền có tiếng cười vang dội làm rung động cả hai bên vách hang.

Độc Cô Sách không hiểu đối phương cười như thế là có ý nghĩa gì, chàng lẳng lặng đợi chờ. Tiếng cười vừa dứt, trong hang lại có giọng nói rất âm trầm vọng ra:

-Linh Thông đạo trưởng trả lời như vậy thật là thượng sách. Đáng lẽ chỉ một câu trả lời này thôi, đạo trưởng sẽ khỏi cần phải thử nghiệm thêm, mà đã trở thành anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Độc Cô Sách nghe tới đó mừng rỡ khôn tả nhưng giọng cười ở bên trong đã lại lên tiếng:

-Nhưng tiếc thay cho đạo trưởng đã dùng môn "Truyền ếm Nhập Mật" đã vi phạm vào luật lệ rồi. Một công phạt coi như là huề. Vậy xem đạo trưởng có thể làm được anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát hay không, thì phải đợi trả lời câu hỏi thứ ba của đạo trưởng thế nào, rồi mới có thể định đoạt được.

Độc Cô Sách nghe nói cau mày lại thì người ở trong vách động nói tiếp:

-Nhất cử nhất động của đạo trưởng ở trong động này, người trong Ly Hồn cốc đều trông thấy rõ mồn một. Đạo trưởng chỉ lên tiếng nói thường thôi, tiếng nói của đạo trưởng cũng có thể đi xa được hàng ngàn dặm. Mong đạo trưởng đừng có dùng đến võ công phạm phải luật lệ định, khiến Hoàn Vũ Cửu Sát không sao thu được một người huynh đệ kiệt xuất như đạo trưởng.

Độc Cô Sách đoán chắc người đang nói đó là đệ nhị Sát Độc Thủ Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan, chủ trì hết thảy công việc của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Nghe giọng nói của Thiếu Khoan, thì rõ ràng y đã mẫn chuộng tài nghệ của mình rồi. Xem như vậy còn có vấn đề thứ ba, nếu mình khéo đối phó thì mình vẫn còn hy vọng toại nguyện, trà trộn vào trong trọng địa của Hoàn Vũ Cửu Sát để dò thám các việc cơ mật của chúng và thừa cơ diệt trừ Thiếu Khoan, một tay cực lợi hại của chúng đang tu luyện môn "Thiên Ma Huyết Khuyết" là khác.

Nghĩ tới đó chàng đắc trí thâm liền từ từ tiến về phía trước, đến một chỗ phải ngoẹo sang bên mới được, vừa ngoẹo qua góc tường, chàng đã thấy trước mặt có hai cánh cửa trên viết bốn chữ "Chúng Diệu chi môn". Vấn đề thứ ba viết ngay ở chỗ cạnh cửa như sau:

"Bạn ở trong Chúng Nghi chi môn" trông thấy cỗ quan tài để ở đó, quan tài ấy bên trong trống rỗng hay có ruột? Nếu là quan tài rỗng thì tại sao lại bày ở đó, còn nếu có ruột thì xác ở trong quan tài đó là ai?

Độc Cô Sách đọc xong những chữ đó biết vấn đề này khó trả lời, nếu trả lời được là có thể đẩy cửa "Chúng Diệu chi môn" mà tiến thẳng vào trong Ly Hồn cốc theo Báo Văn đã nói là một nơi cực lạc thế giới. Nhưng nếu mình không trả lời được câu hỏi cuối cùng này, có phải là mình đã tốn công đi xa hàng ngàn dặm, rút cục lại ra công dã tràng...

Độc Cô Sách nghĩ tới đó, sực nghĩ ra được một kế, chàng không dám dùng "Truyền ếm Nhập Mật" nữa, mà chỉ nhìn vào hai cánh cửa "Chúng Diệu chi môn" thủng thẳng hỏi:

-Chúc nhị ca, có phải vấn đề thứ ba này là dùng mồm mà trả lời đấy không?

Bên trong lại giọng nói hồi nãy vang lên:

-Đạo trưởng đã đoán ra được mỗ là Chúc Thiếu Khoan kể cũng thông minh khả ái đấy. Vấn đề thứ ba này khó trả lời lắm, đạo trưởng nên suy nghĩ kỹ đi, đừng có để phí hết công lao mà đạo trưởng đã gặt hái được vừa rồi.

Độc Cô Sách cau mày lại giây lát, rồi quả quyết đáp:

-Đó là quan tài rỗng!

Chúc Thiếu Khoan liền hỏi:

-Sao đạo trưởng lại dám quyết đoán như vậy?

Độc Cô Sách đáp:

-Bần đạo nhận thấy mình đoán nó là quan tài rỗng thì nó tức là quan tài rỗng, mà đoán nó là quan tài có ruột thì là bên trong nó có ruột thực.

Thiếu Khoan vừa cười vừa tiếp:

-Đạo trưởng hãy giải thích rõ ràng hai câu thiên cơ "Đoán không là không, đoán có là có" cho Chúc mỗ nghe thử xem.

Độc Cô Sách lớn tiếng đáp:

-Một là, căn cứ vào những gì đã nghe thấy xưa kia, hai là căn cứ vào những cái gì mà mắt được trông thấy ở trong "Chúng Bồ chi môn" với "Chúng Nghi chi môn" của ngày hôm nay. Bần đạo nhận thấy mình đã đi sâu vào trọng địa của Hàn Vũ Cửu Sát, đã biết được khá nhiều bí mật của Hoàn Vũ Cửu Sát, trừ phi bần đạo có thể trả lời được vấn đề khó khăn cuối cùng, mới được đẩy cửa Chúng Diệu chi môn mà vào cực lạc thế giới, trở nên một anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát. Bằng không khó mà bần đạo được sống sót quay trở lại, vì bần đạo biết có những sự bí mật của Ly Hồn cốc này.

Thiếu Khoan vừa cười vừa nói tiếp:

-Đạo trưởng phân tích như vậy cũng có thể gọi là tri kỷ của Hoàn Vũ Cửu Sát được, đạo trưởng cứ nói tiếp đi?

Độc Cô Sách nói tiếp:

-Do những lời phân tích trên, bần đạo đoán chắc cái quan tài mình đã trông thấy đó là cái quan tài rỗng. Vì nếu người nào vào trong này mà đoán đúng, được trở thành anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát, thì còn dùng cỗ quan tài ấy làm chi nữa?

Thiếu Khoan cười ha hả nói tiếp:

-Giải thích này của đạo trưởng là "đoán không là không". Chúc mỗ còn muốn đạo trưởng giải thích nốt câu "đoán có là có nữa?"

-Câu này càng dễ giải thích hơn. Nếu quan tài đó bên trong có xác người là vị đã trả lời lầm câu hỏi rồi và bần đạo đã trả lời đúng câu hỏi đó thì đâu còn làm anh em với Hoàn Vũ Cửu Sát được nữa. Nếu bần đạo không làm anh em với Hoàn Vũ Cửu Sát thì không thể sống sót được. Nếu bần đạo không thể sống sót, thì xác của bần đạo sẽ nằm trong cỗ quan tài như vậy có phải là đoán có là có không?

Thiếu Khoan cất tiếng cười:

-Thông minh lắm! Thông minh lắm! Anh em Hoàn Vũ Cửu Sát rất may mắn đã có thêm được một người huynh đệ thông minh như đạo trưởng.

-----oO-----